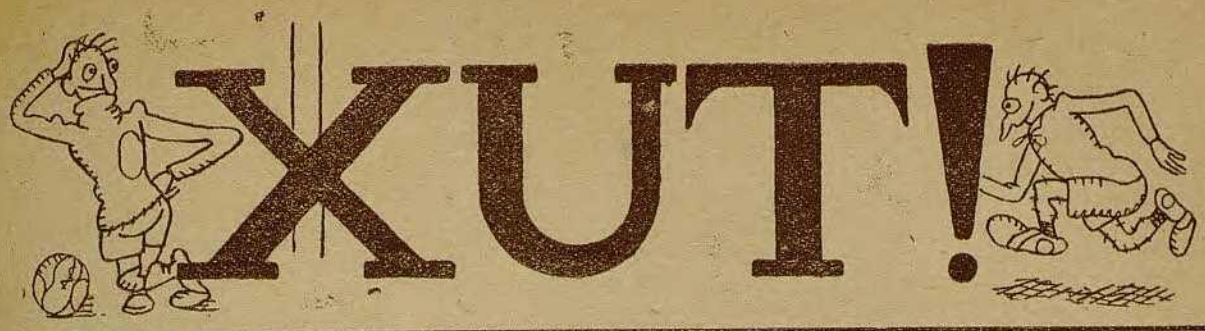

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 14
BARCELONA, 22 DE FEBRER DE 1923

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Homenaje merecido a Gamper (hijo adoptivo)

Entre unos montes nevados
y sin elàstics bordados,
nace Gamper en Suïssa,
decidido a cantar misa.

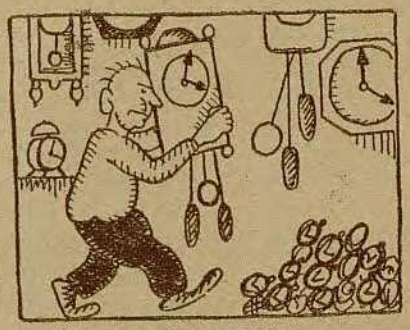

Con su carácter sincero
se dedica a relojero;
tan aviat ríe com plora,
pero siempre da la hora.

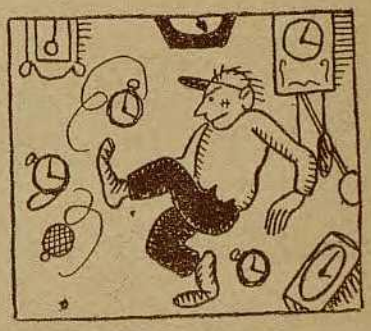

Haga luna o haga sol,
siente afición al futbol,
y deja pronto arregladas
las máquinas a patadas.

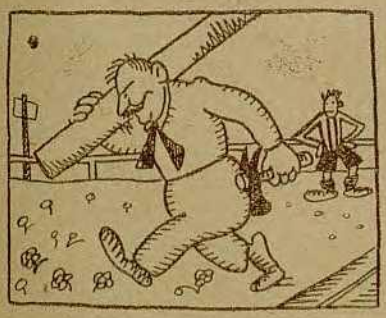

Amo, socio y de la Junta,
él solo munta y desmunta,
con tablones y un martillo
pone el marco y saca brillo.

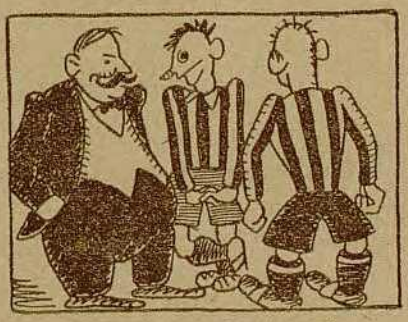

Los suyos van hacia arriba
y empieza a poner barriga,
y al llegar a campeones
no cabe ya en los calzones.

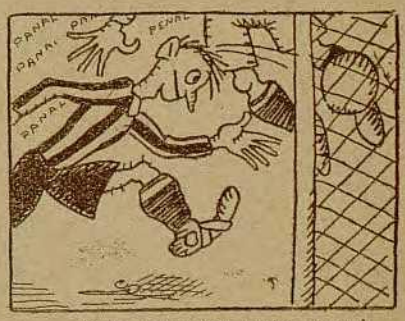

Si un contrario mete un gol,
encuentra pronto consol:
los socios gritan bien alt:
«Panal! Ha sigut panal!!!!»

El campionat d'Espanya
ganan con ciencia y con maña,
y el corazón, engrescat,
le hace trip-trap!, trip-trap!

Quan més satisfecho estaba,
ve su alegría truncada;
un grano de mala ley
le sale junto al clatell.

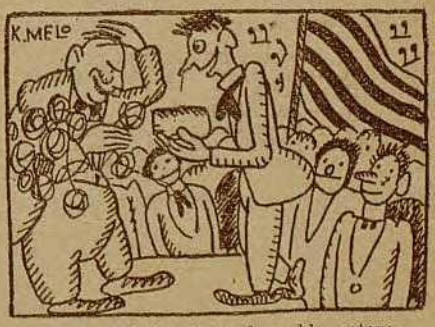

Y el domingo el pueblo entero
acudirá con esmero.
«¡Viva Gamper!», gritará,
y Gamper saludará.

10 CENTIMS

L'ENTRENADOR

Quan un club arriba a certa alçada o nivell social, la Junta veu amb satisfacció com un dels seus individus s'aixeca un dia i diu:

—Tinc una pensada.

—Veiam.

—El club té, no podem negar-ho, una sèrie d'individualitats que, ben orientades, seran sens dubte, el dia de demà, els veritables «asos» del futbol a la nostra terra. Aquí teniu a en Rocalletes, aquest manobra de Sant Andreu, que fa de mig dreta, i que té uns bíceps i una esquena monumentals. Vostè, senyor president, no l'ha vist donant-se una dutxa?

—No; no l'he vist.

—Doncs, és llàstima. Té «pinta» d'atleta.

—I la pensada que deia?—diu un directiu, impacient.

—Ara va. Tenim a en Soquets, aquest «niño bien», que estudia per advocat. Aquest xicot té una empenta bestial. Com saben, fa de defensa, i no hi ha partit que no malmeti tota la línia davantera enemiga. De deu a dotze penals no baixa. Es a dir, que orientant-lo bé pot ésser un element positiu. En una paraula: necessitem un entrenador.

—Home! Vol dir que en Riudecoma, aquell *linesman*, no serviria? Jo l'he vist jugar i crida molt...

—No; fixi's: ha d'ésser anglès. Un entrenador que no sigui anglès, no és entrenador: és una cafetera. Aquí necessitem un senyor que ens posi tots els jugadors a l'alçada tècnica d'un Zamora. Es a dir, que sàpiguen, per exemple, que per parar un penal s'ha de tenir en compte que dos i dos són quatre, quatre per tres dotze, en porto un, i tant, tant, i l'àngul aquell i el xut cap aquí, pim, pam, pum!, gol!!!... Que ho sap, vostè, això, senyor secretari?

El secretari diu que no, abaixant el cap tot avergonyit.

S'escriu a Anglaterra i es comencen a rebre fotografies d'entrenadors i de llurs famílies. Es comenten les condicions, la història de l'entrenador i el físic de la família, i un jorn es reuneix novament la Junta i decideix cridar a Mr. Fulano, que té un historial brillantíssim i unes filles que són una preciositat. No demana més que el sou de dos ministres, casa, llum, calefacció i deu duros per gol. Una ganga!

Ve l'entrenador i se'l rep com un rei. Al cap de quaranta vuit hores diu aquest senyor:

—El porter és una cosa preciosa; té quelcom de dolent, però ja l'adobarem. Els defenses, necessiten pendre unes píndoles

HOMENATGE GAMPER

DIUMENGE DIA 25 DE FEBRER, A LES TRES DE LA TARDA EN PUNT

CAMP NOU DEL F. C. BARCELONA

ORDRE DE LA FESTA

Primer. Concert per la Banda Municipal, la qual, dirigida pel seu eminent mestre-director, senyor Lamote de Grignon, interpretarà les següents composicions:

I. —	ANACREONT, escena i dansa de bacant.	*Casademont*
II. —	JUNY, sardana (instrumentació Lamote de Grignon).	*Garreta*
III. —	LA WALKIRIA, cavalcada	*Wagner*
IV. —	F. C. BARCELONA, segona marxa catalana (estrena)	*Lamote de Grignon*

Segon. Primera part del partit de futbol entre l'equip de selecció catalana i el primer del «F. C. Barcelona».

Tercer. Descobriment del bust del senyor Gamper i de la placa commemorativa de la data d'inauguració del nou camp, obres de l'eminent escultor senyor Llimona; remesa a l'homenatjat dels àlbums amb les adhesions dels clubs de Catalunya, resta d'Espanya i estranger; remesa de medalles als individus del Consell Directiu del «F. C. Barcelona» que portaren a terme la construcció del camp i als jugadors de l'equip de selecció i del «Barcelona».

Quart. Concert per l'Orfeó Gracienc, dirigit per l'intel.ligent mestre senyor Balcells, executant les composicions següents:

I. —	VOLTANT LA SENYERA	*Balcells*
II. —	LA SARDANA DE LES MONGES.	*Morera*
III. —	SOTA DE L'OM.	*Morera*
IV. —	LA SARDANA DE LA PATRIA.	*Morera*
V. —	LA NOSTRA BANDERA.	*Balcells*
VI. —	HIMNE DEL F. C. BARCELONA (estrena). (Lletra d'en Rafel Folch i Capdevila)	*Morera*

Cinquè. Segona part del partit de futbol.

A les dames i damisel.les se'ls farà ofrena, a l'entrada del camp, d'un escaient ramell de flors.

Per aquest festival només seran vàlids els carnets de premsa del Sindicat de Periodistes Esportius i els que el «F. C. Barcelona» hagi facilitat.

TEATRE ELDORADO. — A les deu de la nit. Gran funció de gala. Grandiós programa.

que jo els daré i gratar-se el *llombrigo* amb una escombra. Ja veuran el resultat! Els mitjos, tenen de fer deu hores de camí cada dia i ficar-se al llit cada nit a les sis. De menjar, bledes i butifarra de pagès amb pa de pessic. Els davanters tenen d'estudiar el càlcul integral i el llenguatge de les flors, rentar-se amb sabó de *lechuga* i renyir amb la promesa demà mateix. Fent això, veuran vostès lo que és guanyar.

L'equip, a l'enterar-se'n, emigra o protesta; però, si no ho fa i passa per lo que l'entrenador mana i s'ho deixa fer tot, poden passar dues coses: que continuï perdent, o que guanyi. Si guanya, l'entrenador arriba a la categoria d'*artífice de la victoria*, que diria l'«Spectator»; i si perden, la culpa és d'un altre, mai d'ell.

¡*Oh, señores, i qué deliciosa es la vida del entrenador*!...

El camp del «R. C. Espanyol» vuit dies abans

UNA IDEA GENIAL

Llegim en un diari americà un cas, que el recomanem als fanàtics d'aquí, pel dia que vulguin fer una malifeta a l'*eterno rival*.

A Nova Orleans hi ha dos clubs de «base-ball» rivals fins el moll dels ossos. Es feien una guerra a mort. Un dia un d'ells contractà un equip foraster per a disputar un partit, lo qual feia en gran manera la guitza a l'altre.

Poc després de l'hora de dinar es presenta un autòmnibus a l'hotel on estaven allotjats els forasters.

—Veníem a buscar-los per anar al camp—digué el xòfer.

—Ja? Si encara hi falten dues hores!

—Així m'ho han manat. Es el costum.

—Anem, doncs!

Pujaren a l'auto i aquest començà a fer camí. Ja un cop als afores de la ciutat, s'aturà.

—Què passa?

—Res. Una pana.

Al cap d'una hora l'averia encara no estava arranjada.

—Xòfer! Que farem tard!

—Saben què poden fer? Vagin caminant, i abans d'un quart hi seran. Segueixin per aquest camí... Ja veuran el camp.

Els jugadors agafaren els trastets i amunt falta gent! Quan es perderen de vista, l'auto tocà el dos. Al cap de mitja horeta de camí, perduts i desorientats, trobaren un pagès.

—Sabríeu dir-nos on és el camp del Club Tal?

—I ara! Si és a l'altre extrem de la ciutat! En tenen per quatre hores de camí!

I així fou com un club féu la santíssima a l'altre.

Apa, irreconciliables! A veure quan tindreu una idea genial!

RES D'ARRÓS

Els socis del «Barcelona» estan escamats. Fins avui entraven al camp amb el carnet. El diumenge les coses canviaran. Els socis deuran pagar una pesseta d'entrada.

Un d'ells ho comenta:

—Diable! Potser veurem ballar en Gamper?...

Sibecas Germans

Fabricació especial de guants de boxa. EL MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Teléf. 5031 A.

LOS SECRETOS DEL FOOT-BALL

COMO SE JUEGA — 60 cénts.

Interesante y bien documentado libro escrito por Don ANGEL FEMENIA, antiguo jugador y socio del Sindicato de Periodistas deportivos

COMO SE GANA — 60 cénts.

UN PARTIT SOSPES

UN PARTIT EMOCIONANT.—L'«EUROPA» I EL «BARCELONA» HAN SIGUT VENÇUTS PEL GOVERNADOR PER 50,000 CONTRA 1.—«MATAS, PRISIONERO DE LA POLI».—«CUATRO MIL SOCIOS SIN TRES PESETAS Y SIN PARTIDO». — UNA COSTELLADA EN PLE CAMP... DE FUTBOL.—«A PUERTA CERRADA, NO ENTRAN MOSCAS»

Són les sis de la tarda. A la nostra Redacció hi ha una quietut solemnial. En Dova i en Quirova, els millors redactors d'esport de la nostra terra, aclaparats per la nova de la suspensió del partit «Barcelona»-«Europa», mosseguen nerviosament *sendos* calinquenyos de cinc.

Dues cadires amb seient de palla, però sense palla, és el sitial on reposa llur majestat.

La sala presenta l'aspecte del despatx del director d'un banc nord-americà. Penjats per les parets hi ha uns elàstics brodats amb l'escut del «Barcelona», les primeres sabates de futbol que féu servir en Peris, un os de la cama d'en Bruguera i un sens fi de retrats de futbolistes cèlebres, amb dedicatòries expressives i carinyoses. Damunt de la taula (una tauleta de nit, de caoba, imitant fusta blanca) s'hi barregen pipes, espardenyes, una manxa i la mascota d'en Zamora, que ens va regalar tal jugador amb motiu d'agraïment quan vàrem publicar l'inventari de les seves joies.

Quan més profund era el silenci, s'obre la porta amb estrèpit (aquella porta tan hermèticament tancada), i apareix en el seu dintell un buç autèntic, amb escafandra i tot, carregat de ferramenta i amb un feix de papers a la mà.

De moment no el vàrem conèixer; després, quan es va assossegar un xic, i les seves exclamacions anaren perdent la incoherència del començament, creguérem reconèixer en tot aquell garbuix de material aquàtic al nostre mai prou lloat amic Matas.

Quiet, hieràtic i incombustible, en Matas va estirar-se al nostre davant amb posat d'*ultratumba* i ens digué:

—¡ *He subido al cielo a la temprana edad de treinta años* !

Carai! Vàrem quedar esglaiats. Allò era la *locura de amor*. L'escafandra li tremolava i dels vidres multiplicadors que portava davant dels ulls en sortien guspires de foc.

—¡ *Exterminio* ! ¡ *Victoria* ! La Federació ens ha traït. En Salvà ha convidat al refli a dinar al Tibidabo! En Cros no ha cobrat els mil duros! Junt amb els quatre mil socis nous, organitzarem una crema de camps de futbol!

Estava excitadíssim. Les paraules li sortien de la boca a empentes.

—Facin-ho constar, vostès, tot això. Els nostres s'han p molt bé. L'airet de Sitges el provat molt. Semblaven lle En Cros, cregui que és un tr fo! Lo mateix li dic d'en i d'en Pelaó. Es clar que el ens ha afavorit, però és el voler-nos restar mèrits hem fet de primera.

—I els altres? — pregu nosaltres, *con aquel aire de dor que tanto nos distingu*

—Els altres? Quins? En G per? En Cabot? En Rosell? Deop? En Torresullastres?

—No, home: els jugador

—No m'hi vingui, a mi, jugadors! Els jugadors sòn nostres. Els altres no ho són tenen cap vici, no ho són de gadors. I no em mirin així aquesta cara d'estranyesa, que no ho sóc de boig!

—Vol callar, home, vol ca

—Sàpiga que al «Barcelo en Cabot i en Rosell recullen mes per a destituir de la p dència a en Gamper.

Nosaltres anem de sorpre sorpresa. En Dova i en Qui abandonen la seva impassib i l'amenacen amb les pipes.

En Matas comença a b una dansa macabra per l'ha ció.

—Una entrada, per l'amor de Déu, ncara que em tingui de vendre la casa!

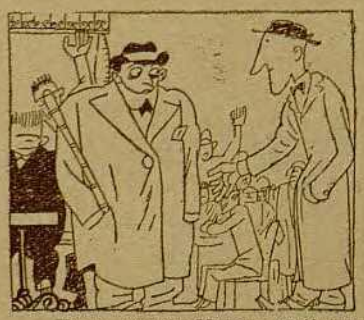

—Home, senyor Matas: vostè que és pare de família, compadeixi's de mi!...
—Es inútil. No hi ha entrades.

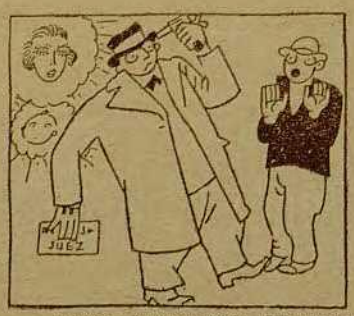

—¡ *Adiós, humanidad* ! ¡Muero pobre, pero futbolista!
—¿Què fa, home? Vagi al Monumental, que l'hi arreglaran tot!

—Per fi vei aquest parti rà qüestió d matinet.

FUTBOL

ELS PARTITS DE DIUMENGE

Provant de calmar-lo, li preguntem:

—I, qui ha guanyat?

—El governador—ens respon.

Seguidament, aprofitant el trajo de buç, fa un salt i es fica dintre del tinter. Al cap d'un rato apareix amb una mosca als dits i la deixa sobre la taula.

—No havien perdut pas una mosca?

—

Ja veuen vostès lo que pot perjudicar l'aficionar-se massa al futbol.

Si ens volen creure, no facin mai més tres quilòmetres de cua amb el dinar sota el braç, perquè al fi i al cap no en treuran més que disgustos.

ESPANYOL—U. E. DE SANS

Oi que vostès no coneixen a mister Kany? Doncs, nosaltres, tampoc. Això sí que els ho podem assegurar: mister Kany és una mena de «Gordito», que en lloc de fer cupletistes o artistes de cine, fa jugadors de futbol, i lo més interessant és que els fa guanyar.

I que això és cert ho demostren els dos últims resultats del club reial, amb tot i que encara no fa quinze dies que La Riva es pot fer posar a les targetes: «Presidente del club real, poseedor del portero más «chic» del universo, con entrenador propio y equipo garantizado a prueba de bomba. El que no sirve, se cambia; no nos viene de un real más o menos.»

Nosaltres ja ens pensem el que en La Riva deuria dir-li al mister, a l'arribar aquest aquí.

«Mire usted, mister: a mí no me viene de una peseta más o menos; por esto soy presidente del club real, y, por lo tanto, pagando lo que sea, dé un golpe de pie a mis jugadores para ver si de una vez los hace ganar sin que pierdan, pues el único golpe que ganaron este campeonato, antes de venir usted, la Federación dice que no vale. Por lo tanto, para hacer quedar mal a Cabot y tener contento a Martell, pues todos los golpes que he encomendado a éste que vea de hacer ganar a mi equipo, se ve que, con todo y ser un Martell, no da los golpes bastante fuertes, y no queda más remedio que decirle aquello de «zapatero, a tus zapatos»; por algo tiene una zapatería. Así es que, vea usted de tener grapa y a ver si me los hace ganar de un golpe, o, si no, ¿de qué me sirve a mí el gastarme las pesetas?»

I, dit i fet. en Kany s'ho va pendre amb aquella bona fe, i, sense encomanar-se a Déu ni al diable, ha fet perdre per dues vegades als pobres xicots de Sans, que han sigut els que els ha tocat pagar els plats trencats.

EN PEDRET

Quatre en varen fer els de l'«Espanyol», és a dir, de *una sola vez* varen fer un gol més que no pas els que havien fet en tots els partits jugats en aquest campionat.

En Montesinos va voler pendre *fiera venganza* d'aquells exaltats que en el partit anterior li havien mossegat la pantorrilla, i feia cada passada a l' haut en vistes a l'afaitada, que, si no fos perquè ho vèiem, hauríem cregut que pifiava.

El camp nou ens va deixar parats, i fins en Sancho i en Solà, que deien que ja tenien el partit guanyat i que més s'estimaven anar a veure el «Barça» com s'ho feia amb l'«Europa», varen quedar parats al veure que els tocaven el crostó. Es lo que ells deien:

...presenciar ...errant! Se... ...da ben de

—Carai! Fa sis hores que m'espero i en tinc vint-i-cinc mil davant meu! Tot sia per fruir aquest partit tan incommensurable!!

—Despejen, señores! No hay partido!!

—El caos! El despilfarro!! Veneno!!

—No hi ha dret! L'«Espanyol» no havia guanyat cap partit fins ara! *Nada, nada*! Protestarem a la Federació, per no haver avisat que jugaven per guanyar! Nosaltres que ens crèiem que sols jugaven per a despistar a en Cabot...

I nosaltres? Veuran: nosaltres ho creiem tot, i fins som capaços de creure que la Federació és capaç de pendre a l'«Espanyol», davant del desesper dels catorze socis i mig que té que s'ho prenen de bona fe, els punts, per haver guanyat a la «Unió» amb *premeditación y alevosía*.

XUTS

A València varen veure jugar en Zamora i ja el volen per ells. Redena, quina *salida*! Li diuen que té sang valenciana, etc., etc., i el diari que diu això, fineix dient: «*¿Hay quién dé más que el «Español»? Pues duro.*»

Duro? Duros, duros, amables *chés*... I no us feu il.lusions, que està ben lligat.

—

La Estaca, de València, diu *bruto* a en Corbinos. Suposem que en Corbinos haurà enviat els padrins a *La Estaca*, de València. Li proposem com a padrins a l'«Spectator» i en Bòrgia. Aquest, amb el tradicional verí, li pot fer servei.

—

Dissabte passat cridà l'atenció dels vianants una grossa gentada estacionada davant d'una modesta tenda del carrer d'Aribau i que en certs moments fins paralitzà per complet el tràfec de tan concorregut carrer.

A l'acostar-nos-hi nosaltres per a complir el nostres deures informatius, sentírem gran aldarull.

—Deixeu entrar!

—Deixeu sortir!

En aquell precís moment, i quasi a pes de braços, sortia de l'establiment un home que anava coix.

—Recristina! Si que deu ésser gros això!—pensàrem nosaltres.

A la fi, una de les moltes persones que maldaven per a poguer entrar, va calmar la nostra natural ansietat amb les següents paraules:

—Sap? Proporcionen entrades per a un partit de futbol. Sí, per cada sis arengades de gasto, es pot comprar una entrada, i per cada quinze unces de bacallà, una tribuna.

—

Sabem que, esgotats i coneguts ja tots els equips estrangers, que ja no engresquen ni als pagesos, el «Barcelona» pensa fer venir equips africans o indostànics.

Veritablement, fóra una grossa novetat veure un onze negre al camp.

El jazz-band, llavors, resultaria de rigor.

—

Diumenge al vespre, a Barcelona no se sentia més pregunta que aquesta:

—Com han quedat?

I, ja ho veuen. Han quedat tan fresquets.

—

L'«Espanyol» té un conflicte. Els seus «equipiers» estan afadigats i diuen que no no hi ha dret que mentre els altres clubs guanyen i... guanyen, ells guanyen i perden. Primer, que si jugava jugant en Zamora, doncs tornem-hi que no ha estat res. Després, que si el «referée» del partit amb l'«Avenç» no estava tot lo imparcial que devia, doncs tornem-hi també; i després, que si en Sanahuja no, que si en Sanahuja sí; total, que sembla que també hi tornaran amb la «Unió Esportiva». Es a dir, que sembla que, en lloc de jugar a futbol, juguin a tennis. Cada partit, tres «sets». Potser, senyors federatius, en feu un gra massa.

—

A tots els que varen fer cua al Monumental per a fer-se socis de l'«Europa», i tornaren a fer cua voltant el monument de mossèn Cinto, i dinaren, asseguts a la vorera, una llauna de sardines i pa, se'ls prevé de què el partit «Barcelona»-«Europa» es celebrarà el mes que ve.

Així és que, si volen acreditar-se de bons aficionats, poden tornar a pagar les tres peles i a passar les disbauxes d'aquesta vegada.

En Matas, és de lo més eixerit que corre!!

—

A en Guixé no volen aixecar-li la desqualificació i per sa culpa han desqualificat al «Racing» madrileny.

Es que arreu on van els catalans porten desori.

—

A Madrid, en Ruete i en Parajes han fet les paus.

Esperem que l'exemple cundeixi i que aviat vegem en Gamper i en La Riva de bracet.

A la inauguració del camp de l'«Espanyol» hi va haver una animació fantàstica. Veritat és que era una animació de segona mà, ja que el noranta per cent eren *tránsfugas* del camp de l'«Europa».

Demés, varen guanyar els de la inauguració.

L'estrella «espanyolista» torna

EL JUGADOR DE FOOT-BALL

Obra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español.—Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

a brillar un xic; tot serà que la bufin i l'apaguin.

—

En Zamora, enfilat a dalt de tot del terrat del xalet que domina el camp nou del «Reial», lluïa un llampant uniforme de cavalleria, i es va veure contemplat i admirat més que si s'hagués tractat de la Chelito.

A l'admiració corresponia fent de quan en quan com si saludés un amic imaginari, i per fer això es quadrava rígid i, pujant la mà dreta a l'alçada de la gorra, inclinava gentilment el cap. Els jurem que era un espectacle bonic, que va augmentar l'interès de la inauguració.

—

Un altre espectacle va ésser el veure a l'innocent Juanico, el desertor del «Reial», abocat a una finestra mirant-se als seus antics companys amb una cara de tristesa que ens va encongir l'esperit. Nosaltres aconsellem al senyor Deop que no violenti aquesta tendra criatura i la deixi seguir els seus carinyos. Veritat és que posat al «Barça» podrà jugar amb en Blanco al segon, el pròxim campionat; però el deixar el caliu del niu és cosa molt violenta pels cors sensibles i els esperits senzills.

Deixi'l, senyor Deop, que faci el que vulgui.

Si vostè l'hagués vist, el diumenge, en aquesta finestra «reialista»!... Feia pena!

—

En Matas diu que si l'«Europa» queda campió, farà un regal als jugadors. Cap d'ells pregunta: «Què serà?» Sinó: «Quan serà?»

A casa, som gent pràctica.

—

Es un problema paorós el de la insuficiència de cabuda dels camps de futbol, a Barcelona.

Els «records» anglesos dels 25,000 espectadors, queden en ridícol, doncs el nou camp del «Barcelona» ja és petit.

Tenim una pensada. Es podria jugar un partit en dos camps diferents, mitja part a cada un. La part que no es pogués veure, es podria comunicar per telèfon i amb un megàfon anunciar-la al públic.

Es una pensada força americana, oi?

—

A Madrid els ha sortit un «fenómeno» amb en Feliu Pérez. Aviat el veurem en el lloc d'en Monjardín, que ja no agrada a ningú.

—

En Tonijuan va fer cap el final del partit «Espanyol»-«Unió Esportiva de Sans», una esplèndida arrancada, i quan ja es passava el defensa i s'encarava amb en Pedret, aquell li allarga la cama i amb aquella alegria li fa la més formosa *zancadilla* de què tenim notícia. Total, un penal... i gol!...

Comentant aquesta jugada, un veí nostre es dirigeix a un espectador, abillat amb abric clar i fumant cigar, i li diu:

—Veu aquest Tonijuan? Es un xicot amb molt entusiasme. Ell va a la pilota; juga amb fe; m'agrada. Es un xicot que val molt!

L'espectador se'l mira somrient i li respon:

—Sí, senyor; ja ho sé. El conec molt!

—...!

—Sí: sóc el seu pare.

—

Ha estat nomenat president del Comitè Provincial el «Centre d'Esports», de Sabadell. La votació va ésser la següent: «Centre d'Esports», 69 vots; «Europa», 2 vots; «Aguilas» (això deu ésser de Múrcia i ens fa cara de conèixer al votant: el de l'«Espanyol», o bé el del «Sant Martí F. C.», no?), 1 vot; en blanc, 2 vots. Felicitem al «Centre d'Esports», malgrat la pega del número. Això de la felicitació és natural que és broma.

—

Els sevillans castissos es queixen de què la quitxalla del barri de Triana ja no juga a «toros».

En lloc de «¡olé!», se sent «¡gol!...»

A Barcelona també se sent, per carrers i places, això de «gol». Però seguit d'un «Me caso en...!».

—

Els madrilenys ja no volen «referées» catalans. Ara els envien a buscar a Astúries i al Nord.

Està clar: sempre els enviaven en Peris, i ja n'estaven tips.

Fa poca tropa.

—

LA TEORIA

—Molt bé! Aquí té aquest diploma, i ja pot actuar de refli tranquilament.

LA PRACTICA

—Burro! Pillo!!! Cafre!!! Mona!!!!...

BREVE TRATADO DE JIU-JITSU

Obra práctica de gran utilidad en la que se describen las principales LLAVES de ataque y defensa usadas en la lucha japonesa. —ILUSTRADA CON GRABADOS.—EL FOLLETO:

20 céntimos

L'entrenador de l'«Espanyol» ja és aquí. Del primer cop d'ull ha dit que en Zamora és el millor porter de cavalleria del món, que els defenses els posarà com nous donant-los-hi estil, que avui no en gasten; que la línia de mitjos és una línia que valdrà molt un cop els hagi dat deu lliçons, i que els davanters són poca cosa.

Per a dir això, no calia venir de tan lluny. Ja ho sabíem.

—

Hi ha qui camela a en Montesinos per a fer-li fer el salt.

Ho veiem molt negre.

(Això no és xisto, eh?)

—

Uns, amb un fogó es feien el dinar. Altres s'hi portaven el matalàs i, en essent allí, hi dormien. Altres orinaven de cara a la paret, amb el sol propòsit de matar l'estona, i alguns jugaven al dòmino.

La policia, al veure allò, va manar que guillessin.

Va creure's que era un campament de gitanos.

—

La Vanguardia del dimarts publicava una gasetilla de la Federació Atlètica Catalana, completament de *pago*. Els maquiavelismes d'en Trabal li han portat l'antipatia de tota la premsa *consciente*. Tanmateix, s'ho mereix. La llàstima és que ho tingui de pagar la Federació, que amb quatre gasetilles com aquesta pot preparar-se a la ruïna.

Don Narcís Masferrer, més conegut per «Barbes Tristes», és el César Bòrgia dels periodistes esportius. No ens ho pensàvem pas.

—

L'Ormaechea diu que ja està tip de futbol. En Ruete, ídem ídem. En Cabot, tres quartos del mateix. En Germà, si fa o no fa... L'any que ve, els amos del futbol seran en Germà, en Cabot, en Ruete, l'Ormaechea...

Ara ja no ho diu, perquè ens asseguren que li han fet una cara nova.

El felicitem per les dues coses.

—

El nostre «querido colega» El *Mundo Deportivo*, que és el més groc de tots, té de vegades cada broma...

Parlant de la vinent carrera de *neòfits* del «Barça», diu:

«*La distancia de esta carrera será de unos tres mil kilómetros.*»

Criminals!

Escolta, J. T. F.: ¿que t'agradaria que t'ho fessin a tu?...

—

I aquesta altra, que diuen els hi escriu el seu corresponsal de Vigo, parlant d'un partit de futbol:

«*Asistió el gobernador civil de la provincia, entusiasta aficionada.*»

Bé; si en lloc d'aquest pobre home que mana allà dalt (pobre home, perquè no llegeix *El Mundo Deportivo*), hi ha en Martínez Anido, per exemple, ens quedem per sempre més sense el veterà periòdic deportiu, i, el que és més trist, sense que mai més poguéssim fruir el poder admirar aquelles fantàstiques caricatures que setmanalment publica i que no reconeixeria ni la mateixa mare de l'interessat.

TALLA QUE TALLARAS...

D'una traducció d'*El Sport*:

«*...Pero mostrémonos orgullosos; hoy habemos triunfado y si nuestros adversarios — los reconocemos «bien volontiers»—.*»

El que ha traduït això, cavallers, deu saber el francès molt bé—vegi's amb la facilitat que ha escrit «bien volontiers»—i que no sap el castellà—vegi's amb la dificultat que ha escrit «hoy habemos».

—

Del mateix:

«*Reacciona Suiza, atacando, y Planas manda a corner, que salva Pascual.*»

Menys mal. Figuri's si en Planas no envia a córner, lo que passa amb la reacció de Suïssa! Hororrós!

—

Más difícil i del mateix:

«*Blanco, de un free-kik schoota Solera la puerta enemiga y Gracia entra en tromba al guardameta, que no puede evitar la acometida y consiguiente introducción del esférico en sus dominios.*»

Mau!...

—

Del mateix:

«*Resuenan todavía en nuestros oídos epítetos lacerantes que, cual latigazos, cruzaron los rostros agrios y descompuestos de los vencidos...*»

Pobra gent! Es tristíssim això que ens expliquen!

—

Del mateix, altra vegada!:

«*...lo haremos para recordar que de los representantes del foot-ball suizo ha recibido el deporte catalán la máxima afrenta.*»

Si continuen així una columna més, declaren la guerra a Suïssa.

Senyor Esmandia, mercès; per deu cèntims no es pot demanar més. En aquesta casa li tenim preparat un homenatge, i pregui al company Tarragó que l'acompanyi. Molt agraïts.

—

Saben què deia el redactor deportiu de *Euzkadi*, de Bilbao, després del partit Espanya-França? Deia:

«*Un empate hubiera sido la cristalización verdadera de la labor desarrollada por los dos equipos.*»

L'HORA DEL CORREU

Tururut: Ansia, noi! El felicitem, i demani.

Capicua: Veu? Això és una altra cosa. Això és encara més dolent!

Llorito: Sí, vegi: ara li fan el mànec!

Cacau: L'hi encolomarem a un recomanet. Vagi fent.

Armangué: No, no i no! Demani'ns altra cosa.

Suripanda: També, vostè? No ho tenim repetit cinquanta vegades que l'«Espanyol» i el «Barça» ens tenen completament sense cuidado? I doncs?

Cacauet: Va un xut. De lo demés, res. Faci, i vostè arribarà. On? Ah! No ho sabem. Però arribarà.

Un defensa del club de..., etc., etc.: No que fos el porter!

Juanita J. V.: Sí, bufona, sí. Això i molt més! Les col.laboracions així les tenim recomanades pel metge. Mani i disposi. El XUT! és seu.

Un amic d'en Matas: Perdi cuidado, només farem brometa.

J. A. C.: Molt fluixet, company. Fan coses de més enginy.

Orsai: El mateix li diem. I, demés, que ensenya l'orella un xic massa.

Barrera: No ens convenc el ninot. Fin, viï'n d'altres i potser farem.

IMPRENTA COSTA: CARRER NOU, 45.—BARCELONA